

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: B.I. , nar..., Ev. č. X, st. přísl. Ukrajina, t. č. v X, *zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., Kovářská 4, 190 00 Praha 9*, **proti žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2017, č. j. OAM-168/LE-LE05-LE26-PS-2017,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 3. 2018.

Žalobce nejprve namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, čl. 8 odst. 3. přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Žalobce dále namítal, že žalovaný neuvedl ve svém rozhodnutí dostatečné důvody pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce a zároveň žalobce namítal nedostatečné zdůvodnění,

proč nebylo možné postupovat jiným způsobem a žalobci uložit kupř. zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, nahrazující omezení osobní svobody.

Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění toliko v části naplnění zákonného důvodu pro zajištění (tzv. účelová žádost o udělení mezinárodní ochrany), nijakým způsobem se ale nezabývá nutností takového závažného opatření, jakým je zajištění. Naplnění zákonného důvodu ale nemůže rovněž sloužit jako zdůvodnění nutnosti zajištění cizince a nutnost takového postupu by měla být zdůvodněna samostatně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí.

Navíc, v části odůvodnění neuložení zvláštního opatření správní orgán cituje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 349/2016-48, podle kterého má zajištění (a i případné zvláštní opatření) sloužit také k „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění.“ V dalším textu rozhodnutí ale neodkazuje na průběh žádného správního řízení ve věci správního vyhoštění a není proto zřejmé, co je potřeba v případě žalobce kontrolovat. Obsahem napadeného rozhodnutí je, naopak, konstatování - domněnka správního orgánu, že správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s velikou pravděpodobností nebude ukončeno za celou dobu zajištění. Pokud ale probíhá řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nepřichází žádná „kontrola nad průběhem správního řízení ve věci vyhoštění“ v úvahu a zajištění tak neplní žádný účel. Žalovaný taktéž neoznačil žádný konkrétní důvod, proč by měl žalobce čekat v zařízení pro zajištění cizinců během 4 měsíců řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Jinými slovy, žalobce se domníval, že žalovaný používá institut zajištění coby trest za uplatnění práva na podání žádosti o azyl. Důkazem toho je i fakt, že přistupuje k zajištění všech cizinců, kteří požádali o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců. To nepřímou prokazuje také skutečnost, že žalovaný nezkoumá nutnost takového postupu a považuje jej za nutný v každém případě.

Důslednost postupu správního orgánu namítal žalobce taktéž v na to navazující úvaze o možnostech uložení zvláštních opatření. Žalobce uvedl v průběhu svého zajištění, že má na území ČR rodinnou vazbu – přítelkyni, s kterou zde chce pobývat. Žalovaný ale o dalších okolnostech nic nezjistil, nezkoumal, zda žalobce disponuje i pobytovou adresou, na které by byl dohledatelný a mohl na ní plnit zvláštní opatření nahrazující detenci. Správní orgán nevyvinul žádnou iniciativu k zjištění, zda jsou přítomny možnosti k uložení některého zvláštního opatření a bez vazby na individuální případ rozhodl, že v případě žalobce naplněny nejsou.

Žalobce taktéž poukázal na praxi žalovaného, kdy k uložení zvláštního opatření v případě žadatelů o mezinárodní ochranu v ZZC nepřistoupil v žádném žalobci známém případě. Toto vzbuzuje pochybnost, zda je úvaha žalovaného skutečně důsledná a individuální, a zda nejde toliko o mechanickou aplikaci zákonné možnosti zajištění na všechny případy bez ohledu na jejich specifika.

Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je

přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

S námitkou, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů vedoucí k vydání rozhodnutí o zajištění cizince, s ohledem na jeho omezení osobní svobody, dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaný nesouhlasil. V případě zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu musí být splněny kumulativně tři skutečnosti: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že se na území ČR pohyboval od 11. 1. 2014, kdy mu skončila platnost dlouhodobého pobytu, neoprávněně. Navíc se žalobce úmyslně prokazoval kompletně padělanými doklady totožnosti (průkazem totožnosti občana Rumunska a řidičským průkazem se stejnou identitou). Svou žádost o mezinárodní ochranu pak podal až v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude nucen území ČR opustit. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného je v případě pana žalobce dáno. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalobce přicestoval do ČR již v roce 2013, pobýval zde do 10. 1. 2014 na základě povolení k dlouhodobému pobytu legálně, nicméně po skončení platnosti povolení již pobývá na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoli víza či jiného povolení. Z uvedených skutečností dle správního orgánu plyne, že žalobce mohl objektivně požádat o udělení mezinárodní ochrany na našem území mnohem dříve, než jak učinil až po skoro 4 letech pobytu na území. Žalobce se na území ČR volně pohyboval a nic mu nebránilo, aby se dostavil do jakéhokoli přijímacího střediska Ministerstva vnitra či na policii a opětovně podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný je toho názoru, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly v době vydání napadeného rozhodnutí a za daných zjištěných skutečností naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí.

Žalobce si svého nelegálního pobytu byl vědom, nerespektování povinnosti pobývat na území ČR na základě povolení k pobytu nebo uděleného víza a úmyslné prokazování se padělanými doklady totožnosti občana EU představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR. Žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu až v kontextu s reálně hrozícím správním vyhoštěním po jeho zajištění Policií ČR dne 27. 11. 2017. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Z jednání žalobce žalovaný vyvozuje účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz nelegální pobyt bez jakéhokoli povolení k pobytu na území ČR, prokazování se padělanými doklady totožnosti). Žalobce současně již od roku 2014 na území ČR pobývá bez cestovního dokladu, bez jakékoli snahy si obstarat cestovní doklad nový. Jednání žalobce, nedává správnímu orgánu dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového

řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný správní orgán dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 4 - 5. Z výše uvedeného je zřejmé, že aby se žalobce vyhnul vyhoštění a setrval na území ČR, využije jakékoliv možnosti, včetně vydávání se za jinou osobu s padělanými doklady totožnosti. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23). Žalovaný také odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 07. 2017, č. j. 4 Azs 105/2017-24 a dále přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel, a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Co se týče soukromého a rodinného života, žalobce sice ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má v ČR dlouhodobou přítelkyni, se kterou se chtějí vzít, nicméně toto tvrzení žalovaný vyhodnotil jako nevěrohodné, jelikož žalobce ke své přítelkyni neuvedl žádné konkrétní údaje, do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 20. 11. 2017 výslovně uvedl, že nemá žádnou adresu pobytu, přespává, kde se dá a jeho vycestování nebude představovat zásah do jeho soukromého či rodinného života.

Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhl do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

Ze správního spisu vyplývá, že 21. 11. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že při pobytové kontrole hlídkou OPKPE Praha na adrese ..., se žalobce prokázal průkazem totožnosti občana Rumunské republiky (dále jen „Rumunsko“) na jméno G.O., nar. ..., st. přísl. Rumunsko, a řidičským průkazem na stejnou totožnost. Kontrolou vzniklo podezření ohledně jejich pravosti. Žalobce byl následně zadržen a eskortován na pracoviště OPKPE Praha, kde nebyl lustrací v příslušných evidencích Policie ČR k této totožnosti nalezen žádný záznam. Žalobce následně uvedl, že se jmenuje I.B., nar. ..., st. přísl. Ukrajina. Poslední nalezené platné

povolení k pobytu k této totožnosti mělo platnost do 10. 1. 2014, od té doby žalobce na území ČR pobýval neoprávněně. Předložené doklady, kterými se žalobce prokazoval, byly podrobeny odbornému zkoumání pravosti a bylo zjištěno, že se jedná o celkové padělky. Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a prokazoval se padělaným dokladem totožnosti.

Z tohoto důvodu bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že nadále nebude respektovat své povinnosti a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 27. 11. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl, protože se jeho rodina na Ukrajině rozpadla, děti jsou již plnoleté, ale stále potřebují finanční pomoc. Také uvedl, že v ČR má přítelkyni, se kterou si moc rozumí a chtějí se vzít, oba se finančně podílet na chodu domácnosti, pracovat a slušně bydlet, což na Ukrajině prostě nejde.

Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí o zajištění žalobce, zejména s ohledem na zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že má na území ČR přítelkyni a namítal, že žalovaný se touto okolností nezabýval. Žalobce také poukázal na to, že se žalovaný nezabýval jeho případem důsledně a individuálně.

Soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel ze skutkových zjištění, která mají oporu ve správním spisu. Žalobce si byl vědom toho, že od 11. 1. 2014 pobývá na území ČR neoprávněně a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve poté, co byl zadržen, bylo mu uloženo správní vyhoštění a byl zajištěn a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce tedy vědomě pobýval na území ČR a to neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dále se prokazoval padělanými doklady s cílem oklamat státní orgány ČR. V mezidobí mu nic nebránilo obrátit se na příslušné orgány s žádostí o mezinárodní ochranu. V řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců se vyjadřoval v tom smyslu, že nemá finanční prostředky k pobytu v ČR ani k případnému vycestování, na území ČR nemá nikoho z rodiny ani žádné příbuzné, nemá zde žádné závazky a na Ukrajině mu nehrozí žádné nebezpečí. Prohlásil, že v případě návratu do vlasti mu nehrozí žádné problémy. Z toho žalovaný vyvodil, že je důvodné se domnívat, že podaná žádost je účelová a cílí na vyhnutí se vyhoštění a legalizaci pobytu na území ČR, neboť žalobce měl možnost podat žádost dříve, nic mu v tom nebránilo.

Na základě výše jmenovaných důvodů, které vedly žalovaného k závěru, že zvláštní opatření dle § 47 by byla neúčinná, lze dojít k tomu, že propuštěním ze zajištění, by byl ohrožen průběh správního řízení. Zdejší soud tedy konstatuje, že žalovaný správní orgán se dostatečným způsobem vypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření. Tedy z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, jaké důvody žalovaného k rozhodnutí vedly, a to i bez nutnosti vyjadřovat se ke každé z alternativ samostatně.

Zdejší soud se dále ztotožňuje s názorem žalovaného, že použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: (1) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, (2) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí

svobody do ciziny, nebo je pozdržet, (3) možnost žadatele podat žádost o mezinárodní ochranu dříve; k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 328/2016-28). Nejenže zákon nestanoví povinnost správního orgánu vypočítat úkony, kterých by se žadatel měl účastnit, podle soudu je dokonce nemožné takový výčet provést, neboť na počátku řízení, kde prvním úkonem je právě vydání rozhodnutí o zajištění, nelze předvídat všechny úkony, jež správní orgán bude muset provést.

Nelze popřít, že účelem zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je zabezpečení účasti v řízení a nikoli realizace vyhoštění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je ovšem zřejmé, že žalovaný nepřekročil rámec daný ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když pouze zkoumal, zda jsou naplněny podmínky zajištění dle tohoto ustanovení. Možnostmi realizace správního vyhoštění, např. jejím ztížením, se v odůvodnění nijak nezabýval.

Z ustálené judikatury vyplývá, že podmínky uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou kumulativní. Zároveň je s těžší myslitelné, aby účelovost žádosti a neúčinnost zvláštních opatření od sebe byly důsledně odděleny. Pokud je dán důvod domnívat se, že žalobce podal žádost účelově, lze rovněž předjímat, že by nemusel mít zájem na své účasti v řízení, pokud mohl žádost o mezinárodní ochranu podat již dříve a skutečnosti, které v žádosti uvádí, mu musely být již dříve známy. Zdejší soud trvá na tom, že popřením existence souvislosti mezi účelovostí žádosti a neúčinností zvláštních opatření by byla popřena efektivní aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

V tomto konkrétním případě je z odůvodnění rozhodnutí patrné, že zajištění účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany mírnějším způsobem nepovažoval žalovaný za dostatečné proto, že žalobce dlouhodobě a vědomě nerespektoval právní řád ČR a jednal zcela účelově (mezi důvody patří mj. pobyt bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, prokázání totožnosti padělanými doklady). Je proto možné shrnout, že žalovaný se dostatečně vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření namísto zajištění, z odůvodnění rozhodnutí byly jasně seznatelné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Žalovaný tedy dostatečně posoudil, zda jsou dány důvody pro zajištění, a uvedl, proč nepovažuje zvláštní opatření za postačující.

V tomto případě také soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 07. 2017, č. j. 4 Azs 105/2017-24, který uvádí, že „Podle Nejvyššího správního soudu odůvodněný závěr o nezbytnosti stěžovatele zajistit sám z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštních opatření. Pokud žalovaný svůj závěr o nezbytnosti zajištění stěžovatele důkladně odůvodnil, a z jeho rozhodnutí je nadto zjevné, že se byl v omezeném rozsahu, zabýval i možností aplikace zvláštních opatření, neshledal v jeho postupu Nejvyšší správní soud pochybení. Stěžovatel se mylí, pokud uvádí, že mu žalovaný přičítá některé skutečnosti dvakrát. Podle Nejvyššího správního soudu se aplikace institutu zajištění a zvláštních opatření navzájem mohou vylučovat. Proto, pokud je určitá okolnost vyhodnocena jako důvod pro uložení zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení, v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita v prospěch aplikace zvláštních opatření. Žalovaný tedy nepřičítal stěžovateli jednotlivé okolnosti k tíži dvakrát, ale naopak vždy vysvětlil, že určitá skutečnost nasvědčuje nezbytnosti uložení zajištění a zároveň vylučuje aplikaci zvláštních opatření.“

Ke skutečnosti, že žalobce má na území ČR přítelkyni, soud uvádí, že zajištění žalobce spočívá „toliko“ v dočasném omezení jeho svobody pohybu, které ovšem nevylučuje kontakt

s osobami blízkými či rodinnými příslušníky. Soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, který uvedl, že žalobce sice ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má v ČR již dlouhou dobu přítelkyni se kterou se chtějí vzít, toto tvrzení však dle správního orgánu není věrohodné, jelikož žalobce jednak k této přítelkyni neuvedl naprosto žádné osobní údaje, a do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 20. 11. 2017 pak výslovně uvedl, že v ČR nemá žádnou adresu pobytu, že zde nemá žádné aktivity a že jeho vycestování na Ukrajinu by pro nikoho nebylo zásahem do soukromého či rodinného života.

Soud tedy zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr, k němuž žalovaný dospěl. Těmito okolnostmi byly neoprávněný pobyt žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění; nerespektování povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie; opatření si padělaného dokladu totožnosti a prokazování se jím; podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy však byly dány důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoliv porušení namítaných ustanovení.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. ledna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně